

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/136/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201458
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5918201458.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: I. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. R. XXXX/XX, I., v konaní o zaplatenie 1.641,66 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 10Csp/43/2018-263 zo dňa 26. marca 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 10Csp/43/2018-263 zo dňa 26. marca 2019 vo výroku II., ktorým súd v ostatnej časti vo vzťahu k úrokom žalobu zamietol a vo výroku III. o trovách konania, p o t v r d z u j e .

V nenapadnutej časti (výrok I.) zostáva rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 10Csp/43/2018-263 zo dňa 26. marca 2019 n e d o t k n u t ý .

Žalovaný n e m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom s poukazom na ustanovenia § 708 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ustanovenia § 52 ods. 1, § 40 ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a ustanovenia § 1, § 2, § 9, § 11, § 18 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvného vzťahu medzi sporovými stranami (ďalej „zákon č. 129/2010 Z.z.“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.641,66 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V ostatnej časti vo vzťahu k úrokom súd žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote určenej v uznesení, ktorým bude rozhodnuté o výške trov (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 03.08.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.641,66 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 28 % ročne zo sumy 1.641,66 Eur od 24.07.2018 do zaplatenia.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že žalobca uzavrel so žalovaným dňa 25.04.2013 Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb (ďalej „Zmluva“), obsahom ktorej bolo zriadenie osobného účtu žalovaného a vydanie a používanie platobnej karty Maestro a denným limitom 1.000,00 Eur. Právny vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami posúdil súd prvej inštancie ako vzťah spotrebiteľský, založený zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom. Na uvedený právny vzťah tak aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka vzťahujúce sa na spotrebiteľské vzťahy (§ 52 a nasl.) a ustanovenia zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Dňa 15.03.2016 bola medzi účastníkmi uzavretá prostredníctvom internetbankingu

Zmluva o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, v zmysle ktorej banka (žalobca) zriadila pre žalovaného povolené prečerpanie na účte vo výške 1.500,00 Eur s variabilnou úrokovou sadzbou 19,9 % p.a. Podľa čl. 2 Zmluvy o povolenom prečerpaní v súvislosti s povolením prečerpaní bolo uvedené, že banka môže inkasovať poplatok za prehodnotenie vo výške 0,00 Eur, poplatok za potvrdenia a súhlasy k úverom vydané bankou na klientovu žiadosť vo výške 25,00 Eur, poplatok za upomienku pri nepovolenom prečerpaní účtu vo výške 15,00 Eur a poplatok za výzvu na splatenie nepovoleného prečerpania účtu vo výške 30,00 Eur. Podľa výpisu z účtu žalovaného za obdobie od 30.04.2013 do 23.07.2018 došlo k nepovolenému prečerpaniu účtu vo výške 1.641,66 Eur. Výška debetného zostatku (- 1.641,66 Eur) nebola medzi stranami sporná, na základe čoho súd žalobe v tejto časti vyhovel. Súd žalobu v žalobcom uplatnenom nároku na zaplatenie úroku vo výške 28 % p.a. od 24.7.2018 do zaplatenia zamietol, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto uplatňovanému nároku. Za platné zmluvné dojednanie úrokov vo výške 28 % nemožno podľa názoru okresného súdu považovať Všeobecné obchodné podmienky veriteľa (ďalej „VOP“) spolu s výveskou úrokových sadzieb. Tieto majú slúžiť na to, aby nebolo nutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického alebo vysvetľujúceho charakteru. Žalobca sa nesprávne domnieva, že došlo k dohode o zmluvných úrokoch vo výške 28 % tým, že tieto uviedol vo Všeobecných obchodných podmienkach, a tým splnil povinnosť uloženú v ustanovení § 18 zákona č. 129/2010 Z.z.. V konaní však nijakým spôsobom nepreukázal bezodkladné informovanie dlžníka (spotrebiteľa) o výške sankčných úrokov, a to ani písomne ani na žiadnom trvanlivom médiu tak, ako to ustanovenie § 18 zákona č. 129/2010 Z.z. určuje, následkom čoho neunesol dôkazné bremeno na možné priznanie uplatneného nároku v tejto časti žaloby.

4. O trovách konania rozhodol okresný súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý bol čo do žalobou uplatnenej istiny úspešný, nárok na ich náhradu v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaním súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti (výrok II.) tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie. Pre prípad úspechu v odvolacom konaní si uplatnil aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu zaplatených súdnych poplatkov. Prezentoval názor, že VOP sú súčasťou Zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť Zmluvy, s ktorým textom zmluvy žalovaný vyslovil súhlas svojím podpisom, ďalej tiež s odkazom na rozhodnutie Súdného dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 a ustanovenie § 273 Obchodného zákonníka. Na podporu svojich tvrdení poukázal na viacero rozhodnutí všeobecných súdov, napr. na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/190/2018 zo dňa 15.11.2018 a sp. zn. 5Co 241/2018 zo dňa 11.12.2018. Klient (žalovaný) preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou (vrátane VOP) potvrdil svojím podpisom na Zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Záväzok zo Zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. K zamietnutej časti žalobou uplatneného úroku žalobca uviedol, že Zmluva pre prípad prekročenia v zmysle zákona nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaj o výške úroku. Naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje všeobecné obchodné podmienky ako i výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne, ale i historické. Okrem toho bol žalovaný v konaní pred prvoinštančným súdom preukázateľne informovaný o svojom prekročení na účte výpismi z účtu, z ktorých jednoznačne vyplývajú všetky obraty, a teda aj výška a obsah prekročenia. Žalovanému boli doručované výpisy z účtu elektronicky, a to jednak zaslaním na e-mail určený žalovaným v samotnom znení Zmluvy a taktiež priamo do Internetbankingu žalovaného, čím boli podľa názoru odvolateľa splnené podmienky v zmysle § 18 zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalobca sa vyjadril aj k výške uplatneného úroku a jeho právnemu základu, pričom bol toho názoru, že uplatnená úroková sadzba prekročenia podstatným spôsobom nepresiahla obvyklú mieru.

6. Žalovaný na odvolanie žalobcu, ktoré mu bolo doručené tzv. fikciou doručenia dňa 31.05.2019, nereagoval. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku II., ktorým okresný súd

v ostatnej časti žalobu zamietol a vo výroku III. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. V nenapadnutej časti (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Je potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

10. Námietku žalobcu ohľadne nepriznania požadovaných úrokov vo výške 28 % ročne vyplývajúcich z VOP vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

11. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

12. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

13. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

14. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Tak ako už uviedol krajský súd vyššie, podstatou problému v posudzovanej veci bol nedostatok skutkových tvrdení a následne aj neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý nepreukázal zmluvné dojednanie účastníkov právneho vzťahu založeného Zmluvou o povinnosti žalovaného platiť úroky vo výške 28 % ročne. Jednoduché predloženie výpisov z účtov, Všeobecných obchodných podmienok a Sadzobníka úrokových sadzieb neboli postačujúcimi dôkazmi, ktoré by mohli viesť súd k zásahu do majetkovej

sféry žalovaného, pretože len deklarujú jednostrannú vôľu žalobcu ako silnejšej zmluvnej strany bez toho, aby preukazovali aj prejav vôle žalovaného a pre absenciu individuálneho dojednaní podmienok, na základe ktorých si žalobca uplatnil nároky, takémuto nároku nemožno priznať súdnu ochranu. Žalobcom uplatnené nároky (úrok vo výške 28 %) neboli individuálne dohodnuté, pričom za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal síce spotrebiteľ (žalovaný) možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V danom prípade žalovaný nijakým spôsobom obsah Sadzovníka poplatkov ovplyvňovať nemohol. Takisto pokiaľ išlo o VOP, tieto majú slúžiť na dojednanie technického alebo vysvetľujúceho charakteru a nemali by sa v nich nachádzať dojednanie úrokov, či iných poplatkov, pokiaľ ich spotrebiteľ (žalovaný) nemôže individuálne s dodávateľom (žalobcom) dohodnúť. Forma zakotvenia jednotlivých zmluvných ustanovení môže byť stranami určená rôzne, avšak deklarácia prejavu vôle byť viazaný zmluvou z nich musí nepochybne vyplývať, čo v spornom prípade nebolo splnené. V prejednávanej veci jednoznačne došlo k uzavretiu spotrebiteľského kontraktu, v prípade ktorého nemožno pripustiť postup veriteľa určujúceho podstatné zmluvné povinnosti jednostranne, v jeho prospech a bez negociácie s protistranou.

15. Na správnom právnom závere súdu prvej inštancie o absencii individuálneho dojednaní úroku vo výške 28 %, z ktorého dôvodu nebolo možné žalobcovi tento uplatnený nárok priznať, nič nezmenili ani právne úvahy, ktoré súdu predložil žalobca v podanom odvolaní. Z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že žalobca sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

16. Pokiaľ odvolateľ vo svojom oprávnom prostriedku poukazoval na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyiac pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

17. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalobcu v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku II. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Zároveň potvrdil aj výrok III. o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá úspechu žalobcu v spore a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

18. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody

hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

20. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).